

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Quosdam relinqui, quia intepescunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

posse, vt, vnde orti sumus, eò redeamus. *Ubi euidentius nostra infirmitas panditur, quàm hoc permiffu? ex lapsu illius Monachi, qui illafus ardentis pruuas nudo calcauerat pede, fortasse falus pendeat S. Pachomij, S. Palamonis, & plurimorum Monachorum, sub Pachomij institutione, sanctiffimorum. Inde humilior ipse Pachomius, inde ardentior, & omnium virtutum magis studiosus. Pauciffimi tamen sunt, qui in exitu vite pereunt, post veteranam pœnitentiam. Nam frequentiffimum mortis archetypum videmus vitam: prout vivimus, morimur: apparatus enim nostri exitus, precedens conuersatio est. At omnium humilitas exigebat, vnius vel alterius periculo erudiri. Commune bonum postulabat, priuato capite instrui. Ideò aliqui in portu naufragium fecere, ad salutem plurimorū ad disciplinam timoris, ad eruditionem humilitatis, ad manifestationem suprema DEI dominationis, ad ostendendas misericordia eius diuitias. Lapsus Memnonis plures instruxit, tum narratus simpliciter, tum à S. Theodoro Studita inculcatus sermone habito ad Monachos. Nec minùs Heronis cuiusdam ruina, per quinquaginta annos sanctiffimi, utilis multis fuit. Publicatum eius precipitium multos detinuit. Nunc adhuc coërcet in humilitate, commendatum à Casiano in collatione secunda Abbatis Moyses.*

Accedit his, etiam non rarò Deo causam dari ab illis, qui eum spiritu cœperint, carne consummantur. Multorum enim principia feruent, media tepent, quid mirum, si vltima frigent? Neque enim omnes eunt de virtute in virtutem, sed multi putant, se se iam satis profecisse, nec progredi conantur in via perfectionis. Atqui in hac via non progredi, est regredi, quemadmodum contigit ijs, qui contra torrentem nituntur; nisi enim summâ vi ascendant, ipso vndarum impetu deorsum feruntur; ita, qui non cogitant pugnare semper contra vitia, carnem, & dæmonem, iam vitij cedunt, carni obediunt, dæmoni succumbunt. Quare assuetudine quadam res diuinas non tanti faciunt; tadio minuunt, fiducia quadam præteritorum meritorum omnino omittunt. An iniquum igitur, si Deus negligentes negligat, vel contemnentes contemnat? Nota erant opera Angeli, seu Episcopi Laodicæ Ecclesiæ, cui scriptum est: *Quia tepidus es, Apoc. 3. 16. incipiam te euomere ex ore meo, Et si quis vult audire tepiditatis*

Ioan. Euseb:
Nieremberg.
In Theopoli-
tico. p. 1. lib. 1.
cap. 21.

IV.
Galat. 3. 3.
Psal. 33. 8.

Apoc. 3. 16.

Iac. 4. 6.
Abdix. 4:

Luc. 18. 11:

argumentum, audiat, quid sequatur: *Quia dicit: Quid dives sum, & locupletatus, & nullius egeo: & nescis, quia tu es miser, & miserabilis, & pauper, & cecus, & nudus.* Vt ergo scias, humiliandus es; & quia Deus adeo superbis resistit, ut neque Angelis quidem in caelo peccantibus pepereerit; Si exaltatus fueris, ut aquila, & si inter sidera posueris nidum tuum, inde detrahā te. Multi bonis operibus, multi meritis abundant; sed quia inde vel occulta superbia sibi placent, vel manifesta jactantia gloriantur, contingit illis, quod Pharisæo euenit, Deo gratias agenti, quod non esset, sicut ceteri hominum, raptores, iniusti, adulteri: qui & jeiunabat bis in sabbato: decimas dabat omnium, quae possidebat; & tamen prelatatus est ei publicanus pectus suum percutiens. In quam rem erit opportunum, ex Palladio Helenopolitano Episcopo, etiam ab Rufino narratam historiam apponere.

V.
Pallad. c. 44.
Ruffin. lib. 2.
cap. 1.

Erat quidam Monachus, qui in propinqua solitudine debebat in spelunca, & omnem ostenderat exercitationē, & proprijs manibus pacem sibi querebat. Postquam autem permansit in orationibus, & profecit virtutibus, in seipso deinceps habuit fiduciam, fretus pulchro sua vita instituto. Qui autem tentat, eum quoque, sicut Iob, expetit ad tentandum: & ei vesperè praebet phantasiā formosae mulieris errantis per solitudinem. Quae cum ostium reperisset apertum, ingressa est speluncam, & procumbens ad viri genua, petit, ut sibi illic liceret quiescere, utpote quod nox eam apprehendisset. Ille autem, cum eius esset misertus, quod quidem non debuit, eam admisit in speluncam: & de errore illam est percontatus. Illa verò & narravit, & blanda ac fallacia verba insperfit, & sermonem diu cum eo prostraxit. Eum autem sensim, nescio quomodo, pelliciebat ad amorem: plurāq; deinceps verba inter se conferunt, ridentq;, & subrident, eumq; ipsa multo sermone seduxit, & deinde contrectatione manus, & barbae, & circucius, & tandem exercitatore rem redigit in seruitutem. Cum autem ille internis versaretur cogitationibus, deinde, ut qui rem iam haberet in manibus, reputans opportunitatem, & voluptatis explende securitatem, cogitationi assentitur, & tentat cum ea habere consuetudinem, ut qui iam euasisset insipiens, & equus in feminas insaniens. Illa verò cum repente magna voce exclamasset, euasit euanescebat ex eius manibus, non secus ac umbra aliqua. Ritus autem in aëre auditur multo.